

slaaes forhøjet fra 2 500 til 10 000 Kr. — ligesom man ogsaa kan indskrænke Karenstiden og gøre de Vilkaar, som ydes den forsikrede ogsaa indenfor denne Periode, mere lukrative for ham, end Tilfældet hidtil har været. Det er det, der tilsigtes i § 9, og Bestemmelserne derom har i det store og hele min Sympati; jeg tror, de i alt væsentligt rammer det rigtige. Tidligere var det saaledes, at man i Anstalten paa et enkelt Liv højest kunde tegne 200 000 Kr. og en aarlig Ydelse af 20 000 Kr. Nu foreslaas disse Beløb forhøjet til det dobbelte: 400 000 og 40 000 Kr. Det er vist ganske naturligt, at man under Hensyn til den stærkt forringede Værdi, som Pengene nu har, og de stærkt forøgede Summer, der staaar til mange Menneskers Disposition, ogsaa til Anvendelse af Tegning af Livsforsikring, foretager denne Forhøjelse af Forsikringssummerne. Men paa den anden Side deler jeg ganske de Betragtninger, som har ført Anstaltens Ledelse til ikke at ønske, at de Forsikringssummer, som kan overtages paa egen Risiko alene, forhøjes samtidig dermed; det bliver de samme Beløb, som tidligere var fastsatte.

Jeg skal saa i øvrigt nævne, at man i § 10 har foreslaaet at indføre Bestemmelser, som det utvivlsomt i alt Fald af agitoriske Grunde havde været ønskeligt, om man havde haft for lang Tid siden for Statsanstaltens Virksomhed, nemlig Bestemmelser om Præmiefritagelse for Invaliditet. Det er Bestemmelser, som har været af ikke ringe agitorisk Virkning, naar Talen var om Tilgang til en Række private Selskaber, og jeg mener, at skal vi overhovedet have en Statsanstalt — og jeg finder det heldigt, at vi har den — bør vi ogsaa give den Vilkaar i dens Arbejde ude omkring i Befolkningen, som gør, at den ikke paa Forhaand er distanceret. Bestemmelserne i § 10 om Indførelse af Præmiefritagelse ved Invaliditet tilsigter dette. Jeg er klar over, at det er ønskeligt, at man dog ikke faar saadan Invaliditet med som Grundlag for denne Præmiefritagelse, som skyldes den Tilstand, hvori de fleste Mennesker kommer, naar de kan leve længe nok, nemlig en vis Alderdomsvaghed, som gør, at de er skrøbelige og let tager Skade under saadanne Forhold i Livet, som yngre Mennesker meget vel kan staa igennem, uden at der sker noget for dem ubehageligt. Men jeg er dog ikke ganske sikker paa, om de Bestemmelser, som fastsættes i § 10, gaaende ud paa, at Præmiefritagelsen i det hele

taget kun skal kunne gælde, naar Præmiefbetalingen skal være afsluttet inden det fyldte 66de Aar, egentlig er helt praktiske, om det dog ikke vilde være naturligt at overveje en lidt anden Udformning heraf, som vilde muliggøre ogsaa for saadanne Personer, hvem der paahviler en livsvarig Præmiefbetaling, at blive fritaget for denne ved absolut Invaliditet, saafremt denne Invaliditet er indtraadt paa et Alderstrin, som ligger forud for det 66de Aar. Naturligvis er jeg klar over, at der ganske vist derigennem vil blive ydet vedkommende en lille Fordel i Sammenligning med dem, som har den ophørende Præmiefbetaling senest ved det 66de Aar, men jeg tror dog ikke, det vil være af saa stor Betydning, at der ikke skulde være Mulighed for en Omformning af Bestemmelserne, hvorved man ikke undtager en hel Klasse af Forsikringer for den Begunstigelse, der her er Tale om.

Hvad Bonusreglerne angaar, er det jo en Række Bestemmelser af teknisk Natur, Bestemmelser, som jeg ikke tror, man vilde gavne ved at omtale her i Enkeltheder under Sagens første Behandling, men hvoraf der dog sikkert vil være Anledning til at optage flere til Overvejelse i et kommende Udvalg. Jeg vil dog gerne udtale, at jeg tror, det vil være af Betydning for Tilfredsheden med Anstaltens Virksomhed ude omkring blandt de forsikrede, at den Bestemmelse nu ophæves, der hidtil har været gældende for Bonusudbetalingen, og som gik ud paa, at der ikke kunde udbetales Bonus til Forsikringer, hvor Anstaltens Risiko var ophævet i Løbet af Bonusperioden. I de Perioder, hvor denne Guldstrøm flød ud over Landet, var der med Grund stor Utilfredshed blandt de Mennesker, som havde betalt deres Præmie i maaske den allervæsentligste Del af den 5-aarige Periode, men som nu, paa Grund af, at Forsikringssummen var blevet dem udbetalt, eller paa Grund af, at den forsikrede var død, ikke havde Ret til Bonus. Det er vistnok rigtigt og rimeligt, at denne Bestemmelse nu ophæves, og jeg mener ogsaa, det er en ganske naturlig Ting, at man da tillige kræver, at forsaavidt en Forsikring er ophørt i Løbet af Bonusperioden, skal dette, at den har haft Godtgørelsesværdi, være Betingelse for, at Bonus kan udbetales. Jeg anser det ligeledes for nødvendigt, og jeg kan ganske dele den Begrundelse derfor, som gives i Motiverne til Lovforslaget, at saadan Bonusudbetaling, der knytter sig til Forsikringer, som gaar ud af Anstaltens Risiko i Bonus-